



**RZECZPOSPOLITA POLSKA**  
**MINISTER FINANSÓW**

FN/FN1/701/Bc/69/AWK/10/BMI9-17141

Warszawa, dnia 22 grudnia 2010 r.

MH  
28.12.10  
SL

MDB SAM  
SM  
Wpłynęło dnia 2010-12-24  
L. Dz. 2508

*[Handwritten signature]*  
 Dariusz Bogdan  
 Podsekretarz Stanu

Pan  
**Dariusz Bogdan**

Podsekretarz Stanu  
 Ministerstwo Gospodarki

*[Handwritten initials]*  
 K. P. Lyche  
 227/1120

W odpowiedzi na pismo z dnia 13 grudnia 2010 r., znak: SM-VII-073-35/10, przy którym przekazana została informacja o nieuwzględnieniu Ministra Finansów w uzgodnieniach międzyresortowych projektu założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe, pragnę zauważyć, że inicjatywa legislacyjna Ministerstwa Gospodarki nie była konsultowana z Ministerstwem Finansów na żadnym dotychczasowym etapie, również w ramach wskazanych w Ocenie Skutków Regulacji konsultacji społecznych, podczas których projekt uzgadniany był z innymi organami – Urzędem Komisji Nadzoru Finansowego oraz Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Należy podkreślić, że zgodnie z § 1 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 216, poz. 1592), Minister Finansów kieruje działem instytucje finansowe. Dział instytucje finansowe obejmuje, stosownie do postanowień art. 12 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r., Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) sprawy funkcjonowania rynku finansowego, w tym sprawy banków, zakładów ubezpieczeń, funduszy inwestycyjnych i innych instytucji wykonujących działalność na tym rynku.

Pragnę wskazać, że inicjatywa legislacyjna Ministra Gospodarki w zakresie zmiany ustawy Prawo bankowe jest niezgodna z Uchwałą Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin Pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.), w szczególności z § 6 ust. 1 ww. uchwały, zgodnie z którym projekty dokumentów rządowych, w tym projekty aktów normatywnych i założeń projektów ustaw, opracowują członkowie Rady Ministrów oraz Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, każdy w zakresie swojej właściwości. Należy ponadto wskazać na zapisy § 4 ust. 3 ww. uchwały, który wymaga, aby wypowiedzi publiczne członka Rady Ministrów dotyczące istotnych spraw z zakresu działania innego członka Rady Ministrów były z nim uzgodnione. Natomiast w przypadku niezgodnienia stanowisk sprawę należy przedstawić Prezesowi Rady Ministrów.

Niezależnie od powyższego pragnę odnieść się do merytorycznej zawartości projektu założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe w wersji zaproponowanej przez Ministerstwo Gospodarki.

Należy zauważyć, że projekt zawiera szereg nieścisłości. Przykładem może być treść pktu 1.5 oraz 2.2, w których określono podmiotowy zakres oddziaływania nowelizacji. Zgodnie z

Wpłynęło dnia 23 GRU. 2010  
 L. Dz. 911/10

projektem nowelizacja oddziaływać będzie na konsumentów oraz ich kontrahentów, zwłaszcza z sektora bankowo-finansowego. Użycie przez projektodawców słowa „zwłaszcza” sugeruje, że projektowanej regulacji będą podlegać również inne podmioty świadczące usługi pożyczkowe. Jednocześnie projektowane zmiany ograniczają się wyłącznie do ustawy Prawo bankowe. W związku z powyższym podkreślenia wymaga, że ustawa Prawo bankowe ma zastosowanie do zasad prowadzenia działalności bankowej, tworzenia i organizacji banków, oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych, a także oddziałów instytucji kredytowych oraz określa zasady sprawowania nadzoru bankowego, postępowania naprawczego, likwidacji i upadłości banków. Ustawa Prawo bankowe reguluje zatem działalność wyłącznie instytucji należących do sektora finansowego.

W punkcie 1.1. oraz 1.2., w których przedstawiono aktualny stan stosunków społecznych i prawnych w dziedzinie objętej nowelizacją należałoby zobrazować konsekwencje płynące z wprowadzenia Rekomendacji S II Komisji Nadzoru Finansowego. W punkcie 1.1. projektodawcy sugerują, że aktualnie konsument nie ma możliwości pozyskania waluty obcej na rynku i negocjowania z innym oferentem korzystniejszej ceny nabywanej waluty. Należy wskazać, że stosownie do zaleceń Rekomendacji S II tego rodzaju możliwość istnieje.

W punkcie 2.2. znajduje się błędne odesłanie do adresu publikacyjnego ustawy Prawo bankowe. Uprzejmie informuję, że ujednolicony tekst ustawy został ogłoszony w dniu 12 czerwca 2002 r. i opublikowany w Dz. U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665.

Ponadto należy zwrócić uwagę na nieprawidłowe sformułowanie przepisów merytorycznych projektu. Projektodawca zdaje się rozróżniać trzy rodzaje kredytów walutowych funkcjonujących na rynku, jednakże proponowane zapisy nie uwzględniają charakterystyki poszczególnych rodzajów kredytów.

Kredyt w walucie obcej jest produktem stosunkowo na niewielką skalę oferowanym przez polskie banki. Kredyt tego rodzaju jest uruchamiany i spłacany bezpośrednio w walucie obcej. W umowie kredytu oraz na harmonogramie spłat kwoty wyrażone są w walucie obcej, zatem nie występuje koszt różnic kursowych. Produkt ten adresowany jest głównie do osób uzyskujących dochody w walutach obcych.

W przypadku kredytu denominowanego w walucie obcej kwota kredytu wyrażona jest w walucie obcej, jednak spłata następuje w walucie polskiej. Kredyt wypłacany jest po kursie waluty z dnia jego uruchomienia. Jest to najpopularniejszy rodzaj kredytu walutowego na polskim rynku.

Kredyt indeksowany do waluty obcej jest de facto kredytem w złotych. Kwota takiego kredytu, wskazana w umowie, wyrażona jest w walucie polskiej. W dniu uruchomienia kredytu saldo zadłużenia przeliczane jest na walutę obcą i pozostaje w niej wyrażone przez cały okres kredytowania, jednak spłata dokonywana jest na ogół w złotych.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że problem różnic kursowych występuje jedynie w przypadku kredytu denominowanego oraz indeksowanego do waluty obcej. Zatem propozycja zastosowania średniego kursu NBP do wypłaty i spłaty kredytu w walucie obcej jest nieprawidłowa. Podobna uwaga dotyczy proponowanej możliwości spłaty kredytu w walucie obcej w tej walucie.

Pragnę ponadto zauważyć, że propozycje zawarte w projekcie założeń nie rozwiązują podstawowego problemu związanego ze spłatą kredytów walutowych, który projektodawcy opisują szeroko w *Ocenie Skutków Regulacji w odniesieniu do problemu występowania dodatkowych kosztów przy spłacie rat kapitałowo-odsetkowych kredytów udzielonych w walutach obcych*, jakim jest narzucanie przez banki wysokich opłat za sporządzenie aneksu do umowy, na podstawie którego możliwa byłaby spłata kredytu w walucie obcej. Zgodnie z przytoczonymi informacjami UKNF banki uwzględniają zalecenia Rekomendacji S II. Problem nie leży zatem w braku możliwości dokonywania przez klientów spłaty kredytów w walucie obcej, a dotyczy raczej praktyk stosowanych przez banki, zmierzających do

zniechęcenia kredytobiorców do dokonywania zakupu waluty obcej na własną rękę. Podkreślenia wymaga, że rozwiązania zaproponowane przez projektodawców w zakresie możliwości dokonywania spłaty bezpośrednio w walucie obcej, mają charakter bardziej ogólny i nieprecyzyjny niż zapisy Rekomendacji S II. Zalecenia Rekomendacji S II nie tylko dają bowiem możliwość spłaty kredytu w walucie indeksacyjnej, ale również przesądzają, że jeżeli kredytobiorca wybierze ten sposób spłaty, bank nie może ograniczyć możliwości pozyskiwania przez niego waluty. Propozycja Ministerstwa Gospodarki wprowadza jedynie możliwość dokonywania spłaty w walucie indeksacyjnej, a zatem powieli rozwiązania funkcjonujące obecnie na podstawie Rekomendacji S II. Ponieważ projektodawcy proponują zastosowanie przepisów nowelizacji do kredytów już udzielonych, należy się spodziewać, że umożliwienie tym kredytobiorcom dokonania spłaty w walucie obcej będzie się odbywało analogicznie jak w chwili obecnej, tj. na podstawie aneksów do umów kredytowych. Projekt nie rozwiązuje problemu opłat za aneksy do umów kredytowych. W opinii Ministerstwa Finansów wprowadzenie proponowanych rozwiązań nie wpłynie zatem w sposób istotny na poprawę sytuacji kredytobiorców chcących dokonywać spłaty kredytów w walucie indeksacyjnej. W tym kontekście nie można zgodzić się z oceną oczekiwanego wpływu regulacji przedstawioną w tabeli 3, w szczególności, że nowelizacja wpłynie pozytywnie na podmioty poprzez zwiększenie liczby kredytobiorców decydujących się na samodzielny zakup waluty dla potrzeb spłaty kredytu.

Należy również podkreślić, że zastosowanie proponowanych rozwiązań w zakresie dokonywania spłaty kredytów po kursie średnim NBP do kredytów już udzielonych mogłoby spowodować znaczące straty sektora bankowego, co przy wysokim udziale walutowych kredytów hipotecznych w portfelach polskich banków mogłoby negatywnie wpłynąć na płynność sektora bankowego.

Ponadto w tabeli 3 jako wpływ negatywny projektodawcy wskazali utratę przychodów przez banki z tytułu prowadzonej akcji kredytowej. Jednocześnie w opinii autorów projektu wpływ regulacji na finanse publiczne będzie neutralny. Pragniemy wskazać, że zmniejszenie przychodów banków z tytułu prowadzonej akcji kredytowej w walutach obcych spowoduje również zmniejszenie wpływów do budżetu państwa z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych, odprowadzanego przez instytucje kredytowe.

Podsumowując pragnę zauważyć, że propozycja Ministerstwa Gospodarki wymaga ponownego przeanalizowania, zarówno pod względem kompetencyjnym jak i merytorycznym. Projekt w aktualnej formie nie powinien być kierowany do dalszych etapów procesu legislacyjnego.

  
Z upoważnienia Ministra Finansów  
**PODSEKRETARZ STANU**  
*Dariusz Daniluk*

Do wiadomości:

Pan Tomasz Arabski, Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów